

На другия день рано прибрахъ ся сичкы-ти наслѣдници, отъ тѣхъ много-то бѣхъ сѣрдити, и по-вече нѣкон отъ наслѣдническы-ты дѣщери хвъргахъ камъ Софіѣ угрожителны поглѣды. Нѣ тямъ рѣче: „ любезны Дѣвицы, ако желаяхъ нѣкой спомянъ отъ странѣ на моѣ-тѣ благодѣтелкѣ, не глѣдамъ съвѣмъ на вънкашно-то му^о достоинство: най-незначително то нѣчто ще бѣде за мене неуцѣнимо, стига да е на покойнѣ-тѣ. Не бѣхъ достойна всеконечно нито за прѣдопрѣдѣлено-то количество отъ сребро, кое-то ми остави Г-жя Линдів; нѣ зачтото имамъ дозволеніе да отбѣрѣ свободно, земамъ малкыя ДРЪВЕНЪ КРЪСТЪ, кого-то тя държаше ва рѣцѣ си, кога береше душиѣ; покрываше го съ послѣдны-ты свои цѣлуванія. Ето многоцѣнныи спомянъ за мене; това ще ми наумява сѣтны-ты думы, что излазяхъ отъ устата на прѣвъходнѣ-тѣ тѣзи жени. Като послѣдвамъ нейны-ты мъдры науки, щѣ ся увѣрѣ по-вече, какъ има други добрины, освѣнъ земленны-ты, че